

Çakıcı ve kızanlarını bir pusuda gösteren bu resim, zamanında yabancı bir mecmuada çıkmıştı

Osmanlı imparatorluğuna meydan okurcasına, Ege bölgesinde bütün devlet teşkilâtına ve halka karşı koyarak yüzlerce insanın canına kıymak, soymadığı zengin bırakmamak suretiyle, tam on beş yıl, bir nevi dağlar saltanatı süren Çakıcı Mehmet Efe kimdir?

Aslen Isparta'nın Burhan köyünden olan dedesi Kara Mehmet ve Ödemiş'in Ayasuluk köyünde doğup büyüyen babası Çakıcı Ahmet gibi eşkiya olan Çakıcı Mehmet, dört sene köy imamından, iki sene de Ödemiş medresesindeki Marmaralı hocadan ders aldıktan sonra, pek genç yaşında, Hacı Eşkiya denen Birgili bir şakinin teşviğiyle işlediği bir cinayet neticesinde, dağa şöyle çıkmıştı:

Hacı Eşkiya; başkasına kaçan karısıyla,

ÇAKICI Mehmet Efe

On beş kızaniyle on beş sene dağlarda eşkıyalık yaparak devlete karşı koyan, takibine tümenler memur edilen bu adam kimdi? Neler yapmış, hükümeti nasıl acze sokmuş ve nasıl ölmüştü?

Yazan :

Feridun Kandemir

onu kaçıramı intikam almak hırslıyla Çakıcı Mehmet'e öldürtünce, bu cinayeti tahkiike memur edilen Boşnak Hasan Çavuş da Çakıcı Mehmet'i tevkif ettirmişti. Bu Boşnak Hasan Çavuş, aynı zamanda, Çakıcı Mehmet'in babasının da katili idi. Böylece, Çakıcı Mehmet, bu Boşnak Hasan Çavuş'a, iki cihetten düşman kesilmişti. Fakat, kâfi delil bulunamadığı için bir seneye mahkûm olan Çakıcı Mehmet,

cezasını çekip İzmir hapishanesinden çıkınca, rahat duramıyacağını düşünen İzmir valisi Kâmil Paşa ile Ödemiş kaymakamlığı tarafından, bulunan bir bahane ile, tekrar yakalatılıp, hapse tıklamak istenmiş, bu vazife de gene Boşnak Hasan Çavuş'a verilmişti.

Bunun üzerine, Çakıcı'nın Ödemiş'teki evine giden Boşnak Hasan Çavuş, kapıyı açarak Çakıcı'nın evde olmadığını söyleyen anasına: "Tabii yalan söylersin, evde olduğu halde yok dersin. O iti, sen buradan doğurdun.." diye, martinini, kadının karına dayamıştır.

Bu hakareti bir türlü hazmedemiyen bu efe karısı ve efe anası kadın da, yakınlarından birini: "Hemen şimdi, var git, Mehmet'e söyle, babasını öldüren Boşnak Ha-

san Çavuş, bugün de bana martinini karnıma dayıyarak hakaret etti. Eğer, namusumu zu temizliyerek, benim ve babasının intikamını almazsa, şu iki memenden emdiği süt nelâl olmasın" diye, oğlunu aramıya göndermişti. Bu haberci, bir koşu gidip, Hacı İlyas istasyonunda, karşılaşır karşılaşmaz, bunları kendisine harfi harfine söyleyince, Çakıcı Mehmet de: "Ya!.. Öyle mi?". Peki..." den başka bir lâf etmiyerek, hattâ annesini bile görmek istemeden, soluğu Bozdağ'da almıştı.

Zaten hapishanede mahkûmlar arasında bile kendini göstererek bir hâkimiyet yarattığı zamandanberi, hükümet erkânınca, her hal ve hareketi yakından takibedilerek, günün birinde bir gaile çıkarması ihtimalinden korkulan bu, ıslıl ıslıl bakışlı, kıvrırcık ince bıyıklı, tıknaz ve bilhassa çok cesur, zeki, uçan kuşu vuracak kadar yaman nişancı ve üstelik pehlivan, tığ gibi delikanlının şimdi de dağa çıkışı duyulunca telaşla; gene Boşnak Hasan Çavuşa başvuruldu: "Buna sebeb olan, zaten sensin, şimdi, git, ne yaparsan yap, bu işi temizle..." diye, Çakıcı'yı takip vazifesi ona verildi.

İzmir'den de, Çakıcı ile yakınlığı olan Mülâzım Hüsnü Efendiyi göndermişlerdi. Kumandayı bu genç, cesur ve sevimli zabıt aldı, çavuşla birlikte takibe çıktılar.

Çakıcı, köylüler vasıtasıyla, arkada ve her yerde olup bitenden dakikası dakikasına haber aldığı için, bu takibe gelenlerin de geçecekleri yolu tespit etti ve bu yol üzerinde derhal pusu kurdu.

Biraz sonra da, tahmin ettiği gibi, takip müfrezesi görüldü. Tam pusuya girdikleri zaman, şimşek gibi yerinden fırlayan Çakıcı: "Ülen Boşnak Hasan!. Ülen alçak melûn.. İşte nihayet elime düştün, şimdi sana, babamı kahpece öldürmenin, anamın karnına dipçik dayamanın ne demek olduğunu göstereceğim.." diye kurşunları yağdırdı. Boşnak Hasan gözünden ve beyninden yediği kurşunlarla atından düşüp can verirken, Çakıcı, sesini daha fazla yükselterek: "Hüsnü Bey!. Hüsnü Bey!. Seninle hiçbir hesabım yok. Sen yaklaşma. Sana hayyamam.. Bu kadar hukukumuz var. Geri dön, git!.." diye bağıyordu.

Hüsnü Bey ise, bir yandan şahlanan huy-suz atını idare etmiye, bir taraftan da kendini yere atarak müdafaaya geçmiye çalırken, Çakıcı'nın lâflarına kulak asmıyordu. Bunun üzerine, Çakıcı onu da vu-

Çakıcı öldürildikten sonra başsız gövdesinin asılmış olarak çekilen fotoğrafı

rup, yaraladı. Zaptiyeler de, kimi vurulmuş, kimi sinmiş, kaçmış, meydan Çakıcı'ya kalmıştı.

Çakıcı'nın bu ilk muvaffakiyeti Ege bölgesinde bomba gibi patladı. Bilhassa İzmir valisi ile padişahı fena halde endişeye, telaşa düşürdü. Zaten Aydın, Ödemiş dağları eşkiya ile dolu idi. Şimdi bir de bu Çakıcı gailisi, herkesi başka başka bakımlardan ilgilendiriyor, üzüyordu.

Devlet ise, aczini itiraf etmiş bir durumda, bu eşkiyaların keyiflerine göre hükmedip, saltanat sürüşlerine âdeta seyirci kalmış gibiydi. O kadar ki, eşkiyanın elinde o devrin en mütakâmil silâhı martinler varken, onları takibe giden zaptiyeler hâlâ köhne kapaklı tüfeklerle mücehhezdiler. Bir müddet sonra zaptiyelere de martin verildiği zaman ise, eşkiyalar, daha modern bir silâh olan mavzer kullanmaya başladılar. Diğer taraftan, zaptiyeler birkaç metelik aylıklı kimseler olduklarından, hem halka zulüm ediyorlar, hem de canlarını tehlikeye koymaktan çekinerek isteksiz dövüşüyorlardı. Bunun neticesi olarak da, bilhassa köylüler, hattâ birçok şehirli, kasabalı zenginler, korkularından ister istemez eşkiyaları benimsiyor, onlara yataklık ediyorlardı.

Eşkiya dediğimiz bu efelerin, Çakıcı gibi namınları beş vakit namazlarında, yalan bilmez, içki içmez, kumar oynamaz, namuslu, mert, ağır başlı ve halka karşı dürüst tanınmış olduklarından, bu sempo-tiden istifade etmeyi de ihmal etmiyorlardı.

Hepsi cahildi. Fakat hükümetin adaletsizliklerine karşı halkı korumak rolünü mükemmelen oynayacak zekâ sahibi idi.

Çakıcı'ya; "Efe hem namaz kılarırsın, hem de adam öldürürsün, bu ne biçim iş-tir?" diye soranlara, o, "Namaz kılmak Allaha olan borcu ödemektir. Adam öldür-mek ise zeybekliğin şanındandır(!)" ceva-bını verirdi.

Çakıcı'nın ilk muvaffakiyeti üzerine, ha-rekete geçen ilgililer, bu sefer de Ödemiş-te bulunan Yüzbaşı Hafız İlhami Efendi kumandasındaki seyyar müfrezeyi takibe sevk ettiler.

Çakıcı, Bozdağ'da karşıladığı bu müfre-zeyi de darmadağın etti.

Bu ikinci muvaffakiyet ile yıldızı bütün bütün parlarken, sağdan soldan gelen azı-lı hapishane ve asker firarileriyle kuvveti-ni de artırdı.

Bu arada, kendisine karşı cephe alan di-ğer çetelerle de mücadele ediyor ve cesa-reti, zekâsı, çevikliği sayesinde hepsiyle başa çıkıyordu.

Artık, bir hacet kapısı haline gelmişti. Her dertli köylü ona koşuyor, her haksız-lığa uğrıyan ondan yardım diliyordu.

Aydın'dan Manisa'ya ve Milâs'a kadarkı geniş bölgede alıkıran baskesen durumun-da, tam bir hâkimiyet sahibi idi. Asan, ke-sen, soyan, aklına esen zengini dağa ka-ldıran, her kuvvete meydan okuyan, halkı güldüren ve ağlatan hep o idi. Yalnız; "Ben emir kulu askere silâh çekmem. On-lar milletin ırzını, namusunu korurlar. Karşıma aylıklı zaptiye çıksın!" diye, as-keri düşman bilmez görünür, bu sebeple asker de ona ilişmez, kursun atmazdı. Hattâ hükümet de bunun böyle olduğunu bildiği için, takibe asker değil, zaptiye gönderirdi.

Fakat; "Gidi' gara dinine!" diye meşhur nârasını atarak saldırdığı zaman da, karşı-sında tutunan zaptiye pek kalmazdı.

Bazan köylere iner, köylülerle dertleşir, muhtacolanlara para, öküz, koyun verir. hepsini korurdu.

Nihayet, bu yedi kişilik çete ile basa çı-kamıyacağını anlıyan İzmir valisi, bilâha-re sadrazam olan Kâmil Paşa, saraydan aldığı emir üzerine, Çakıcı ile anlaşmak istedi. Bu maksatla, Çakıcı'nın İzmir'deki en yakın adamlarından, meşhur İngiliz ta-ciri Vitel'i araya koymayı düşündü.

Çakıcı ile Vitel'in dostlukları bir ticari anlaşma mahsulü idi.

Ödemiş dağlarında yetişen ve Avrupa'da her biri üç beş altın eden nâdide süntüü soğanlarını, ancak Çakıcı vasıtasıyla top-latabildiğinden dolayı, Vitel'ler, ona silâh vermiye varıncıya kadar her türlü yar-

dında bulunurlar ve bu iş için Yorgi is-minde birini kullanırlardı.

Bu Yorgi Çakıcı'nın bulunduğu Bozdağ ile İzmir arasında mekik dokurdu.

Vali Kâmil Paşanın oğlu Sait Paşa da Vitel'lerin yakın dostu idi.

Kâmil Paşa bu yakınlıklardan istifade ederek Çakıcı ile anlaşma yolu ararken, araya bir yabancı sokmayı devletin haysi-yet ve şerefi namına uygun bulmıyarak, İzmir eşrafından Hacı Hasan Paşayı ara buluculuğa daha münasip gördü.

Hacı Hasan Paşa da, bu teklifi kabul ederek, adamlarını Bozdağ'a gönderdi. Ça-kıcı ile görüştüler. İleri sürdüğü şartları saraya bildirdiler. Ve böylece Çakıcı da: "Affı şahaneye" mazhar olarak, kızanla-riyle beraber, gene pürsilâh, kollarını sel-hya salıya yüze çıktı.

Yüze çıkma merasimi, Ödemiş civarın-daki Birgi'de, Ulucami'de cuma namazı, hep birlikte kıldıldıktan sonra yapıldı. Bu esnada İzmir valisi Kâmil Paşa da Çakı-cı'ya kır serdarlığı pâyesini vererek, kı-zanlarını da maiyet sayarak, cümlesine aylık bağladı.

Çakıcı Mehmet Efe, artık sözde uslan-mıştı. Yatsı namazını da, her taraftan akın akın gelenlerle birlikte Ödemiş'te kıldıldıktan sonra, kızanlarıyla beraber kö-yüne gitti.

Fakat, onun böyle affı şahaneye mazhar oluşunu çekemiyen, bilhassa rakibi Çamlı-calı Hüseyin Efe Çakıcı'yı mütemadiyen kışkırtıyordu.

Çakıcı evvelâ buna aldırmadı. Fakat, öteki: "Ben Kaymakçı köyünü basacağım. Çakıcı'nın kökünü kazıyacağım. Sonra da Eselli'deki eski kaleye gidip bekliyeceğim. Erkekse üstüme gelsin!" diye haberler göndererek, işi azıtlığı üzerine uyukuları kaçıma başladı.

Tam bu sırada ise, bu Hüseyin Efe'nin de affolunarak yüze çıkarılacağı haberi duyuldu.

Çakıcı'nın: "Bunu yapmasınlar. Çamlı-calı Hüseyin Efe yüze çıkarsa bir biçimine getirip bizi gafil avlar. O yüze çıkarsa biz yeryüzünden kalkarız" diyişine rağmen, Aydın hükümet konağında yapılan mera-simle Çamlıcalı Hüseyin Efe affolunarak, yüze çıktı.

Bunu gören Çakıcı, hemen o gün kızan-larını toplayarak, rakibinin Aydın'dan çı-karken geçeceği yolda pusu kurdu ve ge-çerken:

— Al gara dinli!..

Diye, üstlerine ateş etti. Çamlıcalı da:
— Ulen Çakıcı denilen kahpe doğurdu-

su, yiğitsen çık meydana!..

Diye mukabele etti. Çarpıştılar. Hayli zayıf veren Çamlıcalı kaçtı. Çakıcı da tekrar dağa çıktı.

Gene ortalığı bir heyecan ve telâştır sardı. İzmir valisi ne yapacağını bilemez hale geldi.

Nihayet, bu Çakıcı âfetinden kurtulmak için asker sevkinden başka çare kalmadığına hükmederek, Selânik'teki Kara Sait Paşa fırkasını İzmir'e getirdiler. Bütün Ege bölgesindeki zaptiye ve asker kuvvetlerini de bu paşanın emrine vererek, "Umumi Takip Kumandanlığı"nı kurdular.

Kara Sait Paşa, hükümetçe ve bilhassa sarayca, bu işin biçilmiş kaftanı sayılıyor. Ne yapacaksa, ancak o yapacaktı.

Fakat Çakıcı, ona da meydan okudu ve onun tam Ödemiş tarlalarında takibat almıya başladığı sırada, bir ramazan gecesi, Aydın'a bağlı Erbeyli istasyonuna indi. Telgraf makine ve tellerini parçaladı. İstasyonu ve camiye muhasara etti. Halkla beraber teravih namazını kıldı. Sonra gözüne kestirdiği zenginleri alıp tekrar dağa çıkarken Kara Sait Paşa'ya da şu mektubu yazdırıp, gönderdi:

"Kara Sait Paşa'ya:

Burada dağları ve ahaliyi idare eden bir adamı öldürmiye geldiğini öğrendim. Bir aydanberi beni takipte bulunuyorsun. Benim her an için seni öldürmekliğim mümkündür ve bu hal böyle giderse olacağı aadur. Ancak size, sizi öldürmek istemediğimi söylersem, belki inanmayacağımı gelir, fakat ben size, mahallî vakayii harfi harfine izah edeyim de anlayınız. Evvelâ şunu söyleyeyim ki yalan söylemek tabiatım ve âdetim değildir.

Siz geçen çarşamba günü Ekizdere boğazından geçerken benim kırk elli adım ilerimden, kurşunlarımın altından geçtiniz, fakat ben size kurşun atmıya kıyamadım ve atmadım. Bugün gene günlerden çarşambadır.

Bu sabah gene aynı yerde sizi ve müfrezenizi imha için pusu aldım. Fakat silâh tetiğinde olduğu halde, elim varmadı. İçimden gelen bir ses: "bunu öldürme!" dedi. Bu sesi dinledim. Silâhımı üzerinizden çektim. Bu kurtuluş sizin için ikincidir. Bu hayra alâmet midir?

Vaz geçiniz. Beni takibetmeyiniz. İşte ben bu kadar söylüyorum.

Arzu ederseniz yarın takibe devam ediniz. Sözümde sadık çıkıp çıkmadığımı anlarsınız. Bundan sonra, ilk fırsatta yapacağımı bilirim. Canınızı kurtaramazsınız. Dağlar er meydana. Bu mektubu sizden

korktuğum için yazmadım. Çok selâm ederim paşa".

Ancak, Kara Sait Paşa da, iradesi, azmi kolay kolay bükülür, yenilir bir kumandan değildi. Metin ve cesurdu. Takipte devam etti. Lâkin köylülerin olduğu kadar şehir ve kasabalardaki her millettan zenginlerin de yataklıklarının temin etmek suretiyle her taraftan yardım gören Çakıcı ile gene başa çıkamadı.

Bu vaziyeti gören hükümet de, tekrar Çakıcı ile bir anlaşma çaresi aradı ve bu sefer de yalvara yakara muradına erdi. Çakıcı gene merasimle affı şahaneye mazhar olarak yüze çıktı. Hattâ bilhassa kendisiyle görüşerek Ödemiş dağlarını kapıyan otuz kadar geteyi ortadan kaldırmak için yardımını dilemiye gelen İzmir valisi Kâmil Paşayı Ödemiş istasyonunda karşıladı.

Ancak bu sulh de uzun sürmedi. Zira, Kara Sait Paşanın bir tedbirsizlik eseri olarak kendisine yazdığı : "Artık silâhlı gezmenize müsaade edilmeyecektir. Bu sebeple silâhlarınızı derhal teslim ediniz. Esasen affı şahaneye mazhar olduğunuzdan endişeyi mucip bir vaziyet yoktur." şeklindeki mektuba: "Erkek kısmı eîndeki silâhı vermez. İstersen gelir alırsın!" cevabını vererek, kuşkulanmış bir halde gene dağa çıktı.

Bu vaziyet karşısında tekrar takibatı şiddetlendiren Kara Sait Paşa, bütün çetelerin hakkından gelir gibi olduğu halde, Çakıcı'ya gene bir şey yapamadı. O kadar ki, Çakıcı, paşa ile alay eder gibi bulunduğu yerleri bile ona haber veriyordu. Çileden çıkan Kara Sait Paşa, selâmeti bu defa da, Çakıcı ile anlaşmada buldu. Bu son anlaşmadır. Çakıcı bu defa da, vaktiyle ilk şakaveti esnasında çarpışarak canına kıydığı Mülâzım Hüsni Efendinin ağabeyi Binbaşî Rüstem Beyin, bulunduğu köye gelişine kızdı.

"Yüze çıkma şartlarına göre, hiçbir silâhlı hükümet adamının benim bulunduğum köye girmesi caiz değilken bu Rüstem Bey buraya ne cesaretle gelebilir?" diye isyan eden Çakıcı, bilhassa bu hasmının köy muhtarına aleyhinde birçok şeyler söyleyerek, küfürler de ettiğini duyunca: "Gayri yüzde kalamayız" kararıyle kızanlarını toplayıp, köyden uzaklaştı, ertesi günü de kurduğı pusuya düşürdüğü Rüstem Beyle maiyetini hayli hırpaladı, kendi de Mardan dağlarına çekildi. Daha azgın bir vaziyette şakavetine devamla, ortalığı birbirine kattı. Bir daha da yüze çıkmadı.

Çakıcı'nın on beş yıl süren dağ salta-

natı devrinde, akıllara hayret verecek derecede, çok faik kuvvetlere karşı bile, daima muvaffak olup, her bâdireden kurtuluşunun sebepleri, yukarıda da belirttiğimiz gibi, şahsi kabiliyetleri olduğu kadar, hükümetin acizinden ve köylü ile sair halkın yardımından âzami derecede faydalanmaları bilişindendir.

Şakaveti esnasındaki bitmez tükenmez müsademelerden, meselâ bir Çöpdere hâdisesi bile, Çakıcı'nın, her vasıttan istifade etmek suretiyle, nasıl ele avuca sığmaz yaman bir mahlûk haline geldiğini güzelce göstermiye kâfidir.

Meşhur Gazi Ahmet Muhtar Paşanın oğlu Mahmut Muhtar Paşanın Aydın valiliği zamanında, Çakıcı gaillesinden kurtulmak için, bizzat tertibettiği bu takip hareketi şöyle olmuştı: Çakıcı'nın akrabasından ve cesareti, mertliği ile tanınmış Koca Mehmet Efe ile, gene meşhur getecilerden Kuşçubaşı Eşref'in kumandasında sevk edilen üç yüz küsur kişilik dolgun mevcutlu bir nizamiye bölüğü ile jandarma ve getecilerden müteşekkil bir kuvvet, Çakıcı'yı behemehal imha etmek maksadiyle arayıp bulmuş ve Çöpdere köyü civarında, sımsıkı sarmıştı. Bu esnada Çakıcı'nın bütün kuvveti on beş zeybekten ibaretti. Öyle iken, daha ilk çarpışmada sekiz jandarma ile altı nizamiye neferini ve biraz sonra Koca Mehmet Efeyi de şehideden Çakıcı, bizzat Mahmut Muhtar Paşanın kumandasında imdada gelen yeni gönüllü kuvvetlerinin müdahalesine rağmen, on dört saat süren bir çarpışma sonunda, yalnız üç yaralı vererek, sağ salim kaçıp kurtulmuştu.

Üç dört yüz kişilik kendi gibi silâhlı bir büyük kuvvete karşı, on beş kişilik maiyetle kazandığı bu zaferi de, Çakıcı, gene, yukarıda saydığımız sebeplere borçludur.

Ancak su testisi, su yolunda kırılır denildiği gibi, Çakıcı'nın da, ergeç, bir çarpışmada can vermesi mukadderdi.

Netekim şakavetinin on beşinci senesinde, Karıncalı dağındaki müsademede, bu âkıbet tecelli etti.

Çakıcı, burada büyük kuvvetlerle ve bu arada gene Kuşçubaşı Eşref ve meşhur Anzavur kuvvetleriyle sarılmıştı.

Kırk sekiz saat süren çetin bir savaştan sonra; daha fazla mukavemet edemeyeceğini anlıyarak, ateşi kesip gizlendiği mağaradan kaçmaya çalışırken, kızanlarından

Sinan'ın hatalı bir ateşiyle vurularak can verdi.

Mağarayı basan takip müfrezesi efradı, başsız, elsiz, göğüs derisi de soyulmuş bir cesetle karşılaştılar. Evvelâ tanıyamadılar. Sonra sırtındaki ben, hüviyetini meydana çıkardı. Meğer, çok daha evvel: "Gündü birinde her hangi bir müsademede ölüsem, kafamı, ellerimi kesip, göğüs derimi de soyunuz ki, öldüğümü bilmesinler. Siz de, ben varmışım gibi, gene mücadelede devam ediniz" diye yaptığı vasiyeti yerine getirmek maksadiyle, bu hale getirilmişti.

On beş sene zarfında bine yakın cana kıyan ve bir o kadar ocak söndüren ve sayısız zengini soyan Çakıcı Mehmet Efe, işte böyle göçüp gitti.

Yalnız, hükümetin; başını getirene vadedtiği dört bin altın, gene hazinede kaldı. Çünkü başta Anzavur ve Kuşçubaşı Eşref olmak üzere müfrezeye kumandanlarından bazılarının da "onu ben vurdum!" diyişlerine rağmen, asıl -yanlışlıkla- vuranın, gene kendi kızanlarından Sinan olduğu anlaşılmıştı.

Şunu da kaydedelim ki; ölümünden sonra, kabri, garip bir zihniyetle, uzun bir zaman bilhassa köylülerin ziyaretgâhı oldu. Toprağı her derde deva sayıldı.

Fakat, Çakıcı Mehmet Efe'nin arkasından hakiki göz yaşı dökenler, başta vefakâr, sadık eşi İraz Abla olmak üzere, ona çılgınca, gönül vermiş birçok Fatmalar, Hatice'ler, Ayşe'ler, Raziye'ler, Gülsüm'lerdi.

Bunlar, ömürlerinin sonuna kadar, Çakıcı'yı -kendisinin de pek sevdiği- şu meşhur türküsi ile andılar, durdular:

Ödemiş kavakları,
Tellidir yaprakları.
Bana da Çakıcı derler,
Yar fidan boyulu,
Yakarım konakları.

Atma da Mehmet, vurursun!
Sonra da pişman olursun!
Bana da Çakıcı derler,
Yar fidan boyulu,
Her yanımda fişek dolu.

Çakıcı da dağdan iniyor,
Kaymakçıya giriyor.
Bana da Çakıcı derler,
Yar fidan boyulu,
Hatice'ye gönül veriyor.

